

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Trg slobode 9, Varaždin

Poslovni broj: Pr-31/2024-31

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I RJEŠENJE

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji tog suda Jadranki Orlović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Mire Kušena, OIB: 34709195990, Ulica grada Koblenza 2, Varaždin, zastupanog po punomoćniku Davoru Zimiću, odvjetniku u Varaždinu, protiv tuženika Opća bolnica Varaždin, OIB: 59638828302, Ulica Ivana Meštrovića 1, Varaždin, zastupanog po punomoćniku Marku Golubiću, odvjetniku u Koprivnici, radi isplate razlike plaće, nakon provedene glavne javne rasprave zaključene 3. srpnja 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka, 28. srpnja 2026. kao dana donošenja i objave presude,

presudio je

I. Utvrđuje se da je tuženik Opća bolnica Varaždin, OIB: 59638828302, Ulica Ivana Meštrovića 1, Varaždin, povrijedio prava iz radnog odnosa tužitelja Mire Kušena, OIB: 34709195990, Ulica grada Koblenza 2, Varaždin, na način da je u čl. 6. i. 7. Ugovora o radu na neodređeno vrijeme datiranog s 1.3.2024., KLASA: 112-01/24-01/56, URBROJ: 2186-192-24/2-24-1855 te u točki 1. Rješenja o plaći, datiranog s 1.3.2024.), KLASA: 120-01/24-02/2, URBROJ: 2186-192-24/2-24-1855, pogrešno i protivno mjerodavnim propisima preveo raniji naziv radnog mjesta tužitelja koji je glasilo: „radnik na poslovima vatrogasca“, u novi naziv: „radnik III. vrste“, umjesto u ispravan novi naziv: „vatrogasni djelatnik“, kao i da je pogrešno naveo koeficijent za obračun tužiteljeve plaće od „1,25“, umjesto ispravnog koeficijenta za obračun tužiteljeve plaće od „1,43“, a uslijed čega je tuženik tužitelju, počevši od plaće za mjesec ožujak 2024. pogrešno obračunavao i isplaćivao plaću.

II. Nalaže se tuženiku Općoj bolnici Varaždin, OIB: 59638828302, Ulica Ivana Meštrovića 1, Varaždin, da tužitelju Miri Kušenu, OIB: 34709195990, Ulica grada Koblenza 2, Varaždin, u roku od 15 dana ponudi sklapanje Ugovora o radu na neodređeno vrijeme, a u kojem će se na ispravan način prevesti raniji naziv radnog mjesta tužitelja u novi naziv: „vatrogasni djelatnik“ te u kojem će se navesti koeficijent za obračun tužiteljeve plaće od „1,43“, a ujedno se nalaže tuženiku da u skladu s time donese i ispravno Rješenje o plaći tužitelja.

III. Nalaže se tuženiku Općoj bolnici Varaždin, OIB: 59638828302, Ulica Ivana Meštrovića 1, Varaždin, da tužitelju Miri Kušenu, OIB: 34709195990, Ulica grada Koblenza 2, Varaždin, u roku od 15 dana, na ime razlike u bruto iznosima tužiteljeve

plaće, isplati bruto iznos od ukupno 5.092,41 EUR (pet tisuća devedeset dva eura i četrdeset jedan cent), od čega:

- bruto iznos od 245,24 EUR za mjesec ožujak 2024. godine
- bruto iznos od 230,22 EUR za mjesec travanj 2024. godine,
- bruto iznos od 251,22 EUR za mjesec svibanj 2024. godine,
- bruto iznos od 264,16 EUR za mjesec lipanj 2024. godine,
- bruto iznos od 234,52 EUR za mjesec srpanj 2024. godine,
- bruto iznos od 277,99 EUR za mjesec kolovoz 2024. godine,
- bruto iznos od 242,48 EUR za mjesec rujan 2024. godine,
- bruto iznos od 230,36 EUR za mjesec listopad 2024. godine,
- bruto iznos od 253,45 EUR za mjesec studeni 2024. godine
- bruto iznos od 274,06 EUR za mjesec prosinac 2024. godine
- bruto iznos od 266,60 EUR za mjesec siječanj 2025. godine
- bruto iznos od 255,12 EUR za mjesec veljaču 2025. godine
- bruto iznos od 252,44 EUR za mjesec ožujak 2025. godine
- bruto iznos od 261,06 EUR za mjesec travanj 2025. godine,
- bruto iznos od 270,60 EUR za mjesec svibanj 2025. godine,
- bruto iznos od 264,52 EUR za mjesec lipanj 2025. godine,
- bruto iznos od 257,94 EUR za mjesec srpanj 2025. godine,
- bruto iznos od 219,26 EUR za mjesec kolovoz 2025. godine,
- bruto iznos od 273,30 EUR za mjesec rujan 2025. godine,
- bruto iznos od 267,87 EUR za mjesec listopad 2025. godine,

sve zajedno sa zakonskim zateznim kamatama za gore navedene mjesece, osim na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanog u dosuđenom bruto iznosu, tekućim od 16. dana u sljedećem mjesecu, u odnosu na plaću/naknadu plaće iz prethodnog mjeseca, pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojim potražuje isplatu zatezne kamate na porez na dohodak i prirez porezu na dohodak na dosuđene iznos pod toč. III. izreke (5.092,41 EUR) kao neosnovan.

V. Nalaže se tuženiku Općoj bolnici Varaždin, OIB: 59638828302, Ulica Ivana Meštrovića 1, Varaždin, da tužitelju Miri Kušenu, OIB: 34709195990, Ulica grada Koblenza 2, Varaždin, u roku od 15 dana nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.700,00 EUR (dvije tisuće sedamsto eura) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske odluke, 28. srpnja 2026. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

riješio je

Dopuštaju se preinake tužbe na način kako je to tužitelj zatražio u podnesku od 25. ožujka 2025., na ročištu 12. lipnja. 2025. te u podnescima od 30. kolovoza 2025. i 16. ožujka 2026.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi isplate razlike plaće. U tužbi navodi da se zaposlio kod tuženika kao poslodavca na temelju Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 23.12.2019. na radnom mjestu radnika na poslovima vatrogasca, koje nakon toga neprekidno obavlja. Dana 1.1.2024. stupio je na snagu Zakon o plaćama u državnoj službi i javnim službama, a 1.3.2024. stupila je na snagu Uredba o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama. U smislu gore navedenih i drugih propisa, a vezano za meritum stvari u ovom postupku, tuženik ima status javne službe (javne ustanove). Osnovni cilj gore navedenih propisa, vezano za meritum stvari u ovom postupku, bio je taj da se na cijelom teritoriju Republike Hrvatske, za sve javne službe, na jedinstven način uredi sustav plaća, koji se temelji na načelu jednakosti plaća, jednake plaće za jednak rad, odnosno jednake plaće za rad jednake vrijednosti. U tom su smislu gore navedeni propisi, za cijelu Republiku Hrvatsku, za sve javne službe, jasno definirali jedinstvene nazive radnih mjesta, jedinstvene koeficijente i jedinstvene platne razrede za konkretna radna mjesta, a ujedno je propisana obveza poslodavaca, pa tako i tuženika da dosadašnje nazive radnih mjesta, koji su katkad u različitim javnim službama ranije imali i različite nazive unificira tj. prevede na nove jedinstvene nazive i to za sve javne službe. U tom smislu su, vezano za meritum stvari u ovom postupku, Uredbom na jasan način, u čl. 10. navedena „Ostala radna mjesta“ te je u istom članku, pod točkom 10.1.17., jasno i izrijekom naveden novi naziv radnog mjesta tužitelja uz pripadajući koeficijent i platni razred, i to kako slijedi: Naziv radnog mjesta Koeficijent 10.1.17. Platni razred Vatrogasni djelatnik 1,43. Posebno se ističe da odredbama, kako Zakona, tako i Uredbe, poslodavcima u javnim službama, pa tako i tuženiku, nije ostavljena nikakva mogućnost da proizvoljno, po vlastitom nahođenju, potencijalno i na različit način od načina kako to čine drugi poslodavci u javnim službama, određuju nove nazive radnih mjesta niti da protivno Uredbi određuju koeficijente za obračun plaće, a što jasno proizlazi iz gore navedene „jedinственosti“ kao osnovnog cilja tih propisa. Usprkos tome, tuženik je krajem mjeseca ožujka 2024. pozvao tužitelja na potpisivanje novog Ugovora o radu na neodređeno vrijeme, datiranog s 1.3.2024.), KLASA: 112-01/24-01/56, URBROJ: 2186-192-24/2-24 1855, u prilogu kojeg se nalazilo i Rješenje o plaći datirano s 1.3.2024., KLASA: 120-01/24 02/2, URBROJ: 2186-192-24/2-24-1855, a u kojima je tuženik, protivno gore navedenom Zakonu i Uredbi, u čl. 6. Ugovora od 1.3.2024. naveo da se dosadašnje radno mjesto tužitelja „prevodi u radno mjesto radnik III. vrste“, a u čl. 7. Ugovora od 1.3.2024., da se za obračun plaće tužitelja primjenjuje koeficijent „1,25“, a isto je tuženik naveo i u točki 1. Rješenja o plaći od 1.3.2024. Tužitelj je odmah prilikom uručjenja na potpis Ugovora od 1.3.2024. te Rješenja od 1.3.2024. prigovorio tuženiku da je u istima pogrešno naveo novi naziv radnog mjesta tužitelja („radnik III. vrste“, umjesto ispravnog naziva „vatrogasni djelatnik“), kao i da je pogrešno naveo koeficijent za obračun plaće („1,25“, umjesto ispravnog koeficijenta „1,43“) te je zatražio ispravak tih isprava, ali je predstavnik tuženika izjavio da je tužitelj dužan potpisati predmetni Ugovor od

1.3.2024. uz prijetnju prestanka radnog odnosa tužitelja kod tuženika, uz uputu da, u svezi svojih prigovora, ima pravo podnijeti Zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa, sukladno odredbama Zakona o radu. Tužitelj je pravovremeno, početkom mjeseca travnja 2024., podnio tuženiku Zahtjev za zaštitu povrijeđenog prava. Međutim, Upravno vijeće tuženika je odbilo tužiteljev Zahtjev Odlukom od 10.4.2024., KLASA: 007-03/24-01/6, URBROJ: 2186-192-31-24-10, a koju je tužitelj zaprimio 15.4.2024. Tužitelju je 15.4.2024. od strane tuženika isplaćena plaća za mjesec ožujak 2024., a koja je od strane tuženika obračunata pogrešno - primjenom koeficijenta za obračun plaće od 1,25, umjesto ispravnog koeficijenta za obračun plaće od 1,43. Ovom tužbom, a u svezi plaće za mjesec ožujak 2024. te u svezi svih budućih plaća koje će dospjeti na naplatu do trenutka pravomoćnosti presude u ovom postupku, tužitelj potražuje isplatu razlika između, od strane tuženika, obračunatih i isplaćenih bruto iznosa tužiteljevih plaća uz primjenu pogrešnog koeficijenta za obračun plaće od 1,25, sve do punog bruto iznosa tužiteljevih plaća, sa svim dodacima na koje tužitelj ima pravo temeljem mjerodavnih propisa koji se odnose na tužitelja, uz primjenu ispravnog koeficijenta za obračun plaće od 1,43, kao i pripadajuće zakonske zatezne kamate na iste iznose, a što će tužitelj precizirati u daljnjem tijeku postupka nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja. Tužitelj ističe da ne raspolaže potrebnim stručnim znanjima kojima bi osobno, bez korištenja pomoći vještaka financijsko-knjigovodstvene struke, mogao izračunati ukupan bruto iznos razlika plaća, sa svim dodacima na koje tužitelj ima pravo temeljem mjerodavnih propisa koji se odnose na tužitelja, koje mu je tuženik, počevši od plaće za mjesec ožujak 2024. pa ubuduće, neosnovano propustio isplatiti. Pored toga, ističe se da su Obračunske isprave za isplatu plaće, naknade (platne liste), koje za tuženika izdaje sustav tzv. Centraliziranog obračuna plaća, sastavljene na iznimno složen način te se iz istih, bez posebnih stručnih znanja ne može utvrditi za koji je točno bruto iznos tužitelj ostao uskraćen. Slijedom navedenog, tužitelj ovim putem, a temeljem odredbe čl. 186.b Zakona o parničnom postupku, podnosi tzv. stupnjevitu tužbu, budući da za sada nije u mogućnosti postaviti određeni tužbeni zahtjev. U tom smislu, tužitelj predlaže Naslovnom sudu da donese posebno Rješenje kojim će naložiti tuženiku da u roku od 15 dana dostavi u sudski spis relevantnu dokumentaciju i podatke koji su vezani uz predmetni radni odnos, a posebice Obračunske isprave za isplatu plaće, naknade (platne liste) te podatke o evidenciji radnog vremena za tužitelja počevši od mjeseca ožujka 2024. pa ubuduće. Tužitelj predlaže da se, nakon pribave gornje dokumentacije i podataka, odredi financijsko-knjigovodstveno vještačenje uz nalog vještaku da na temelju dokumentacije i podataka koje će tuženik dostaviti u sudski spis te na temelju eventualne druge dokumentacije i podataka koje vještak zatraži od tuženika, utvrdi razlike u bruto iznosima tužiteljevih plaća sa svim dodacima na koje tužitelj ima pravo temeljem mjerodavnih propisa koji se odnose na tužitelja za svaki pojedini mjesec počevši od mjeseca ožujka 2024. godine pa ubuduće, a sve kako bi tužitelj nakon izrade nalaza i mišljenja vještaka mogao određeno potraživati nalazom utvrđene bruto iznose zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedinačne iznose. Slijedom svega navedenog, tužitelj, zadržavajući pravo da, nakon provedbe financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, uskladi tužbeni zahtjev predlaže da sud usvoji tužbu i postavljeni tužbeni zahtjev.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da se tužbi i postavljenim tužbenim zahtjevima protivi u cijelosti i osporava osnovanost i visinu tužbenih zahtjeva. Prije svega, tužitelj u tužbi uopće ne navodi nikakve činjenice niti nudi nikakve dokaze koji bi govorili u prilog pravovremenosti tužbe zbog povrede prava iz radnog odnosa,

sukladno odredbama čl. 133. Zakona o radu, stoga tuženik smatra da tužba nije pravovremena i predlaže istu odbaciti. Tim više, tužitelj i sam u tužbi navodi da je Odluku Upravnog vijeća tuženika, od 10.4.2024., posl. broj KLASA: 007-03/24-01/6, URBROJ: 2186-192-31-24-10, kojom mu je odbijen zahtjev za zaštitu prava, zaprimio 15.4.2024., što proizlazi i iz povratnice koja se prilaže, pa s obzirom da je tužbu sudu podnio dana 2.5.2024., dakle nakon proteka roka od 15 dana od zaprimanja odluke Upravnog vijeća, to proizlazi da tužba nije pravovremena, imajući u vidu odredbe čl. 133. Zakona o radu. Nadalje, tužitelj je podnio stupnjevit tužbu temeljem odredbi čl. 186.b st. 3. Zakona o parničnom postupku, kako to sam u tužbi navodi. Tuženik predlaže tužbu odbaciti. Tužitelj nema interes podnositi stupnjevit tužbu jer raspolaže sa svom potrebnom dokumentacijom i raspolaže i svim potrebnim podacima, a ne radi se o situaciji da joj tuženik ne želi dati podatke, niti to tužitelj u tužbi tvrdi. Tužitelj u tužbi niti ne tvrdi, a niti dokazuje da bi postojali bilo kakvi podaci koje bi mu tuženik odbio dati, nakon što ih je zatražio. Tuženik tužitelju redovno dostavlja platne liste za obračun plaća i tužitelj raspolaže sa svim potrebnim podacima. Također, tužba nije sastavljena sukladno odredbama čl. 186.b ZPP-a jer niti sadrži manifestacijski zahtjev, a niti sadrži činjenične navode i dokaze o tome da bi tužitelj od tuženika tražio podatke koje joj tuženik nije dostavio. U vezi s tim poziva se na rješenje VSRH, posl. broj Rev-677/2021, od 2.2.2022. Dakle, tužba nije potpuna i ima formalnih nedostataka zbog kojih nije moguće po njoj postupati, pa tuženik predlaže tužbu odbaciti. IV. Točno je da je tužitelj bio zaposlen kod tuženika, na radnom mjestu „radnik na poslovima vatrogasca“, temeljem Ugovora o radu na neodređeno vrijeme, od 23.12.2019., a da je od 1.3.2024. zaposlen na radnom mjestu „radnik III. vrste“, sve temeljem novog Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama i Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama (Nar. nov. 22/24). Sklapanjem novog Ugovora o radu i donošenjem novog rješenja o plaći, tuženik nije povrijedio nikakvo pravo tužitelja, već je postupio po odredbama spomenutog Zakona i Uredbe. Naime, tužitelj raspoređen na poslove „radnika III vrste“ u Odjelu zaštite od požara Opće bolnice Varaždin, podnio je Upravnom vijeću tuženika, 3. travnja 2024. zahtjev za zaštitu prava na Rješenje o plaći obzirom smatra da mu je u istim pogrešno utvrđeno radno mjesto i koeficijent za obračun plaće, obzirom Uredba o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama u članku 10. točka 10.1.17. predviđa radno mjesto „vatrogasni djelatnik“ uz koeficijent za obračun plaće 1,43. Tuženik smatra da ovakav pravni stav tužitelja nije osnovan. Naime, Zakon o plaćama u državnoj službi i javnim službama stupio je na snagu 1. siječnja 2024., a 1. ožujka 2024. stupila je na snagu Uredba o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama u prilogu koje se nalaze tablice prevođena temeljem kojih se utvrđuju nazivi radnih mjesta i koeficijenti za obračun plaće po novoj Uredbi. Člankom 36. Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama propisano je da će se odredbe Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama primjenjivati na prevođenje dosadašnjih radnih mjesta u nove nazive radnih mjesta te utvrđivanje koeficijente za obračun plaće utvrđene navedenom Uredbom. Nadalje isti članak Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama propisuje da je čelnik javne službe dužan u roku od 15 dana od dana stupanja na snagu Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama ponuditi radnicima izmjenu ugovora o radu u skladu s odredbama navedenog Zakona. Člankom 37. Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama propisano je da je čelnik javne službe odnosno upravljačko tijelo obvezno donijeti pravilnik o unutarnjem redu odnosno opći akt o sistematizaciji radnih

mjesta u skladu s Uredbom o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama u rok od 6 mjeseci od stupanja na snagu Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama. Slijedom navedenog tuženik je svim radnicima ponudio potpisivanje Ugovora o radu te dostavio Rješenja o plaći sukladno gore navedenim propisima. Tužitelj je, sukladno Pravilniku o unutarnjem ustroju i sistematizaciji radnih mjesta Opće bolnice Varaždin, imao sklopljeni ugovor o radu za radno mjesto „vatrogasac“, temeljem Ugovora o radu na neodređeno vrijeme, od 23.12.2019., na kojem je prema Uredbi o nazivima radnih mjesta i koeficijentima složenosti poslova ostvarivao pravo na koeficijent od 0,815 i dodatak na uvijete rada od 14% kojeg je isti i potpisao s tuženikom. Primjenom odredbe članka 36. Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama, te tablicama prevođenja (tablica 1. Opća radna mjesta) koje su sastavi dio Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama, te potpisanim Ugovorom o radu njegovo radno mjesto prevedeno je kao „radnik III vrste“ s pripadajućim koeficijentom za obračun plaće od 1,25, pa je tužitelju i ponuđeno sklapanje Ugovora o radu sukladno navedenim propisima. Tužitelj je isti Ugovor o radu od 1.3.2024. i potpisao, no 3. travnja 2024. podnio je Zahtjev za zaštitu povrijeđenog prava. Dakle, tuženik je postupio u potpunosti prema tablicama prevođenja iz Uredbe, prema kojoj se dosadašnji koeficijent 0,815 prevodi u novi koeficijent 1,25 i nije ni mogao drugačije postupiti i koeficijent 0,815 prevesti u koeficijent 1,43, jer bi postupao protivno Zakonu o plaćama i Uredbi, a i suprotno sistematizaciji radnih mjesta tuženika, a novu sistematizaciju radnih mjesta tuženik nije donio jer je još uvijek u tijeku zakonski rok za njeno donošenje. Obzirom je tuženik prilikom prevođenja naziva radnih mjesta i utvrđivanja koeficijenta za obračun plaće, te prilikom izgrade Ugovora o radu i Rješenja o plaći primijenio odredbe gore navedenih pozitivnih pravnih propisa, smatra da tužbeni zahtjevi nisu osnovani. Također, u privitku se prilažu i dopisi Ministarstva zdravstva i HZZO-a upućeni tuženiku, u kojima se upozorava na striktno pridržavanje tablica prevođenja koeficijenata koji su sastavni dio Uredbe. Također, tuženik smatra da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe radi utvrđenja, sukladno odredbama čl. 187. Zakona o parničnom postupku, jer ukoliko smatra da mu je tuženik isplatio plaću manju nego je trebao, svoje pravo može ostvariti kondemnatornim zahtjevom. Tuženik smatra da tužitelj ne može ostvarivati buduće tražbine na ime plaće na način kako je to postavljeno u točki III. tužbenog zahtjeva, jer te tražbine nisu izvjesne. S obzirom na sve navedeno, tuženik predlaže tužbu odbaciti, a podredno odbiti tužbene zahtjeve u cijelosti uz nadoknadu tuženiku troškova ovog parničnog postupka.

3. U podnesku od 1. listopada 2024. tužitelj navodi da prije početka radnog odnosa tužitelja kod tuženika tuženik je raspisao natječaj za radno mjesto: „Radnik na poslovima vatrogasca“, uz uvjet da kandidat mora imati srednju stručnu spremu te stečeno zanimanje vatrogasac/vatrogasni tehničar, a u kojem smislu je i obvezao kandidate da uz molbu prilože dokaze o ispunjavanju istog uvjeta. Dakle, nedvojbeno je da je tuženik za predmetno radno mjesto i namjeravao zaposliti, a u konačnici je i zaposlio radnika, u konkretnom slučaju tužitelja, kao osobu koja je imala stečeno zanimanje vatrogasac/vatrogasni tehničar. Pri tome je važno istaknuti da se u svezi toga nije radilo o pukoj želji, a niti o proizvoljnom izboru tuženika hoće li ili neće zaposliti osobu s upravo tim zanimanjem, već je zapošljavanje osobe s upravo tim zanimanjem, bila tuženikova zakonom propisana obveza, dakle dužnost. Odredbama iz članka 20., 21. i dr. Zakona o zaštiti od požara (NN 92/10, 114/22) te odredbama iz članka 6, 7. i 8. toč. 10. Pravilnika o razvrstavanju građevina, građevinskih dijelova i prostora u

kategorije ugroženosti od požara (NN 62/94, 32/97) jasno je propisano da su građevine, građevinski dijelovi i druge nekretnine te prostori, a kakve u konkretnom slučaju koristi tuženik, u odnosu na pitanje kategorije ugroženosti istih od požara, razvrstane u kategoriju: „II b“. jasno propisano da su vlasnici, odnosno korisnici istih građevina, građevinskih dijelova i drugih nekretnina te prostora razvrstanih u drugu kategoriju ugroženosti od požara, što uključuje i konkretan slučaj „II b“ kategorije, pa dakle i tuženik, dužni donijeti Plan zaštite od požara izrađen na temelju procjene ugroženosti od požara te organizirati službu zaštite od požara. U svezi gornjih navoda pod tužitelj u prilogu dostavlja: Procjenu ugroženosti od požara iz 2020. godine, u kojoj je izrijekom navedeno, u točki 5. (na str. 23. iste Procjene), da na lokacijama, koje koristi tuženik, postoji povećana opasnost za nastajanje i širenje požara, i to zbog, u točki 10. (na str. 37. iste Procjene), navedenih vrsta opasnih tvari koje se na tim lokacijama nalaze, a zbog čega je tuženik, u točki B. (na str. 52. iste Procjene), svrstan upravo u kategoriju „II b“, kao i - Plan zaštite od požara iz 2020. godine, u kojem je ponovno izrijekom navedeno, u točki 13. (na str. 19. istog Plana), da se na lokacijama, koje tuženik koristi, mogu očekivati požari većih razmjera, i to zbog, u točki 14. (na str. 21. istog Plana), navedenih vrsta opasnih tvari koje se na tim lokacijama nalaze, a zbog čega je tuženik, u točki 15. (na str. 23. istog Plana), također svrstan upravo u kategoriju „II b“. U tuženičkom Pravilniku o unutarnjem ustroju i sistematizaciji radnih mjesta, jasno navedena činjenica da je kod tuženika ustrojen „Odjel zaštite od požara“, kao i da su u tom odjelu zaposleni radnici na poslovima vatrogasca, propisan je broj vatrogasaca u vatrogasnoj postrojbi za građevine i prostore razvrstane sukladno članku 6. i 7. istog Pravilnika i djelatnika za obavljanje unutarnje kontrole nad provedbom mjera zaštite od požara, i to za svaku kategoriju. Odredbom iz članka 8. točke 10. predmetnog Pravilnika o razvrstavanju građevina, građevinskih dijelova i prostora u kategorije ugroženosti od požara, izrijekom propisano da u II b kategoriji, koja se odnosi na tuženika, mora biti organizirano vatrogasno dežurstvo s 2 profesionalna vatrogasca u smjeni ili 1 profesionalni vatrogasac i 3 djelatnika stručno osposobljena za dobrovoljnog vatrogasca u smjeni te najmanje 1 djelatnik raspoređen za obavljanje preventivnih poslova zaštite od požara. Dakle, nedvojbeno je zakonska obveza tuženika da organizira i vatrogasno dežurstvo na gore naveden način, što je tuženik doista i činio na način da je, temeljem Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 23.12.2019. zaposlio tužitelja kao profesionalnog vatrogasca, i to upravo na poslovima vatrogasca. Tužitelj je od početka radnog odnosa kod tuženika pa sve do danas, dakle, i nakon sklapanja Ugovora od 1.3.2024., neprekidno obavljao i obavlja, identične poslove vatrogasca. Jasno je propisano da vlasnici, odnosno korisnici istih građevina, građevinskih dijelova i drugih nekretnina te prostora iz članka 20. Zakona o zaštiti od požara, dakle i tuženik, općim aktom uređuju stanje zaštite od požara, sukladno propisima. Tuženik je i u tom smislu donio Pravilnik o zaštiti od požara u kojem je, između ostalog, u članku 40. tuženik propisao sljedeće: Vatrogasac je odgovoran za primjenu i nadzor propisanih i naređenih mjera zaštite od požara na objektima Opće bolnice Varaždin i to: obavlja kontrolu evakuacijskih putova; - obavlja redovni pregled vatrogasnih aparata (jednom u tri mjeseca), vozi aparate na redoviti periodični pregled serviseru (jednom godišnje), obavlja periodički pregled hidrantske instalacije, vrši nadzor nad funkcionalnim radom vatrodajavnih sustava, obavlja kontrolu ispravnosti uređaja, opreme i sredstava za gašenje, podnosi pismeno izvješće o izvršenom nadzoru odgovornoj osobi za zaštitu od požara u Općoj bolnici Varaždin, a u odredbi iz članka 50. istog Pravilnika je propisao da redoviti pregled ručnih aparata obavlja vatrogasac po nalogu odgovorne osobe za zaštitu od požara i to najmanje jednom u svaka tri mjeseca o čemu vodi upisnik. Redovnim pregledom utvrđuje se

označenost, uočljivost i dostupnost vatrogasnog aparata, opće stanje vatrogasnog aparata, kompletnost vatrogasnog aparata, stanje plombe zatvarača odnosno ventila vatrogasnog aparata i druge radnje propisane u uputi proizvođača. Upravo su u gornjim odredbama iz članka 40. i 50. tuženikovog Pravilnika o zaštiti od požara navedeni važniji poslovi vatrogasca u smislu zaštite od požara, a koje je, uz druge poslove uobičajene za vatrogasca, obavljao i tužitelj na svojem radnom mjestu „Radnika na poslovima vatrogasca“, a temeljem sklopljenog Ugovora od 23.12.2019. Ono što je ključno za istaknuti je to da je tužitelj i nakon 1.3.2024. usprkos tome što je tuženik pogrešno i nezakonito preveo raniji naziv njegovog radnog mjesta, koji je glasio: „Radnik na poslovima vatrogasca“, u novi naziv: „Radnik III. vrste“, umjesto u ispravan novi naziv: „Vatrogasni djelatnik“, nastavio obavljati ove potpuno iste poslove vatrogasca koje je i do tada obavljao, a obavlja ih i danas. Uostalom, tuženik je i nakon 1.3.2024. na isplatnim listama tužitelja izrijeком, u rubrici „Radno mjesto“, i dalje nastavio navoditi, a i danas navodi, da tužitelj radi na radnom mjestu „radnik na poslovima vatrogasca. Dakle, iz gornjih navoda je očigledno da tuženik jasno prepoznaje i prihvaća da mu zakon nalaže tj. propisuje obvezu da ima zaposlene osobe sa zanimanjem vatrogasac/vatrogasni tehničar tj. profesionalne vatrogasce, da je dužan organizirati vatrogasno dežurstvo, s time da se napominje da je tuženikov Pravilnik o unutarnjem ustroju i sistematizaciji radnih mjesta donesen prije unificiranja naziva radnih mjesta na području cijele Republike Hrvatske, a što je učinjeno donošenjem Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama (NN 22/2024). U istoj Uredbi se, isključivo na jednom mjestu, navodi radno mjesto, a koje je isključivo relevantno za tužitelja, i to pod točkom 10.1.17., u kojoj se jasno i izrijeком navodi novi naziv radnog mjesta tužitelja uz pripadajući koeficijent i platni razred, i to kako slijedi: Naziv radnog mjesta Koeficijent 10.1.17. Platni razred Vatrogasni djelatnik 1,43 3. U odredbi iz članka 10. stavka 6. Uredbe propisano je da se radno mjesto iz stavka 1. toga članka pod brojem 10.1.17. odnosi na zaposlene sukladno posebnom propisu kojim se uređuje područje zaštite od požara. Dakle, i na tom mjestu se upućuje na mjerodavne, gore navedene odredbe Zakona o zaštiti od požara i dr., kao što to gore tužitelj i obrazlaže. S obzirom na sve što je do sada navedeno, potpuno je pogrešno i nezakonito postupanje tuženika, kojim tuženik potpuno ignorira, kako Zakon o plaćama u državnoj službi i javnim službama (NN 153/2023.), tako i Uredbu. Tužitelj ponavlja da je glavni razlog i glavni cilj donošenja tih propisa, bio taj da se za cijelu Republiku Hrvatsku unificiraju (standardiziraju / ujednače) i pojednostave nazivi radnih mjesta, da se unificiraju (standardiziraju / ujednače) i pripadajući koeficijenti za obračun plaće te da se prestane s ranijom praksom da, ista radna mjesta u Republici Hrvatskoj, poslodavci različito nazivaju i, primjenjujući različite koeficijente, različito vrednuju, a što je dovodilo do nejednakosti i očitih nepravdi - prvenstveno u vidu različitih primanja radnika (npr. pojedini poslodavac u Republici Hrvatskoj je, prije donošenja tih propisa, mogao svojim internim aktima, za suštinski ista radna mjesta, davati, po svojem nahođenju, različite nazive i primjenjivati različite koeficijente za obračun plaće, a što se upravo ovim propisima željelo ubuduće onemogućiti tj. spriječiti. Naime, donošenjem Zakona i Uredbe željele su se onemogućiti i izbjeći situacije da je pojedini poslodavac isto radno mjesto mogao nazvati npr. „radnik na poslovima vatrogasca“ ili „vatrogasni tehničar“ ili „vatrogasni djelatnik“ ili „vatrogasac 1“ ili „vatrogasac 2“ ili „djelatnik za gašenje požara“ i sl. te da je mogao, za svaki od tih naziva, primijeniti različit koeficijent za obračun plaće. Također su se željele onemogućiti i izbjeći situacije da su npr. dvije bolnice u Republici Hrvatskoj, mogle imati zaposlene radnike koji bi u svakoj od tih bolnica obavljali suštinski iste poslove npr. vatrogasaca, sa suštinski istim obvezama i

odgovornostima, a da su istovremeno te dvije bolnice mogle ta suštinski ista radna mjesta različito nazvati i primjenjivati potpuno različite koeficijente za obračun plaće. Upravo je stoga osnovni cilj koji se namjeravao postići donošenjem gore navedenih propisa, vezano za meritum stvari u ovom postupku, bio taj da se na cijelom teritoriju Republike Hrvatske, za sve javne službe, na jedinstven način uredi sustav plaća, koji se temelji na načelu jednakosti plaća, što je i propisano u članku 6. Zakona, tj. jednake plaće za jednak rad, odnosno jednake plaće za rad jednake vrijednosti. Za konkretnu situaciju sve je potpuno jasno, ako netko radi na radnom mjestu „Radnik na poslovima vatrogasca“ te ako je taj netko zaposlen na to radno mjesto sukladno posebnom propisu kojim se uređuje područje zaštite od požara (u smislu odredbe iz članka 10. stavka 6. Uredbe), a oba ta uvjeta tužitelj nedvojbeno ispunjava, tada se toj osobi njegovo radno mjesto od 1.3.2024., tj. od stupanja na snagu Uredbe moralo preimenovati u radno mjesto „Vatrogasni djelatnik“ i nikako drugačije, sve uz pripadajući koeficijent za obračun plaće od 1,43. Naime, ni Zakon ni Uredba nisu propisali nikakvu iznimku od toga, a niti su ostavili poslodavcu ikakvu mogućnost proizvoljnog tumačenja njihovih odredbi, a posebno ne mogućnost da se gore opisani osnovni ciljevi tih propisa zaobiđu ili ignoriraju. Stoga je neshvatljivo kako je tuženik uopće pomislio radno mjesto „Radnik na poslovima vatrogasca“ u Ugovoru o radu od 1.3.2024. prevesti na bilo koje drugo radno mjesto, uvažavajući da Uredba jasno propisuje jedno jedino moguće radno mjesto na koje se dosadašnji naziv predmetnog radnog mjesta mogao prevesti, a to je radno mjesto „vatrogasni djelatnik“. Iz kojeg je razloga tuženik smatrao da se radno mjesto „Radnika na poslovima vatrogasca“ može prevesti na radno mjesto „Radnik III. vrste“, umjesto na, ne samo, temeljem Zakona i Uredbe, već i temeljem zdravog razuma i osnova logike, jedino moguće radno mjesto – radno mjesto „Vatrogasni djelatnik“, tužitelju zaista nije jasno, a, ponavlja se, upravo je takvo „vraćanje na stare principe“ i takva arbitrarna postupanja poslodavaca, u konkretnom slučaju, tuženika, a koji su očito ranije dovodili do gore opisanih nejednakosti i nepravdi, zakonodavac namjeravao potpuno onemogućiti i spriječiti donošenjem Zakona i Uredbe. Tužitelj može prihvatiti mogućnost da je zakonodavac prilikom donošenja predmetnog Zakona i Uredbe, dopustio da se određena radna mjesta koja se nalaze u svojevrsnoj „sivoj zoni“ tj. radna mjesta, koja se ne mogu s ovakvom lakoćom kao i konkretnom slučaju prevesti u nova radna mjesta, nazovu generičkim nazivom radnog mjesta „radnika III. vrste“, kao nekakvim općenitim, nespecifičnim nazivom, a kako bi se lakše riješile određene neizvjesne situacije u kojima ne bi postojao konkretan i očigledan novi naziv dosadašnjeg radnog mjesta. Međutim, eklatantno je da se ovdje nije radilo o takvoj „sivoj zoni“, budući da svi propisi jasno predviđaju za tužitelja upravo ono radno mjesto koje se jasno i nedvojbeno odnosi upravo na njega, kao profesionalnog vatrogasca, zaposlenog kod tuženika temeljem tuženikove obveze da postupi sukladno odredbama Zakona o zaštiti od požara (u smislu odredbe iz članka 10. stavka 6. Uredbe), a to je radno mjesto „Vatrogasni djelatnik“. Budući da je i vlastitim unutarnjim ustrojem i vlastitom sistematizacijom radnih mjesta tuženik izravno potvrdio nužnost poštivanja svih gornjih odredaba citiranih propisa, kao i nužnost zapošljavanja osobe koja profesionalno obavlja vatrogasne poslove, tada tuženik nije imao nijedan razlog da predmetno radno mjesto tužitelja u konkretnom slučaju ne prevede u radno mjesto „Vatrogasni djelatnik“ te da tužitelju ne prizna i pripadajući koeficijent za obračun plaće prema tom radnom mjestu, sve sukladno Uredbi. Nazivati to radno mjesto ikako drugačije, a posebno „radnikom III. vrste“, kako to čini tuženik u Ugovoru od dana 1.3.2024. te u Rješenju od dana 1.3.2024. je potpuno neosnovano, nezakonito i pogrešno. Vezano uz daljnje tuženikove navode da „nije mogao drugačije postupiti“ te prevesti dosadašnji

koeficijent tužitelja u (Zakonom i Uredbom propisani) koeficijent od 1,43, jer da bi time „postupao protivno Zakonu o plaćama i Uredbi, a i suprotno sistematizaciji radnih mjesta tuženika, a novu sistematizaciju radnih mjesta tuženik nije donio jer je još uvijek u tijeku zakonski rok za njeno donošenje, tužitelj ističe da su takvi navodi u cijelosti neosnovani, ali i neistiniti te pogrešni, a u svezi čega ističe da je u odredbi iz članka 36. stavka 3. Zakona propisano sljedeće: Stupanjem na snagu uredbe iz članka 14. stavka 4. ovoga Zakona smatrat će se da su dotadašnji nazivi radnih mjesta u općem aktu kojim se utvrđuje sistematizacija radnih mjesta u javnoj službi izmijenjeni u nove nazive radnih mjesta u skladu s prevođenjem utvrđenim u toj uredbi. Dakle, zakonom je izrijekom propisano da stupanjem na snagu Uredbe, tj. od 1.3.2024., svi nazivi radnih mjesta iz tuženikovog Pravilnika o unutarnjem ustroju i sistematizaciji radnih mjesta, pa tako i radno mjesto „Radnika na poslovima vatrogasca“, izmijenjeni u nove nazive radnih mjesta sukladno Uredbi, tj. za tužitelja u konkretnom slučaju, u radno mjesto: „Vatrogasni djelatnik“, i to neovisno o nazivu istog radnog mjesta navedenog u tuženikovom Pravilniku o unutarnjem ustroju i sistematizaciji radnih mjesta. U tom smislu se ističe da bi tuženik, isključivo da je preveo dosadašnje radno mjesto tužitelja u radno mjesto „Vatrogasni djelatnik“ uz primjenu pripadajućeg koeficijenta za obračun plaće od 1,43, na taj način postupio, ne protivno, nego upravo u skladu i sa Zakonom i sa Uredbom i sa dopisima Ministarstva zdravstva i HZZO-a koje je priložio Odgovoru na tužbu, a u kojim dopisima se tuženik upravo upozorava da je dužan postupiti u skladu sa Zakonom i Uredbom. Uzgredno se ističe da tuženik ni do danas nije donio novi Pravilnik o unutarnjem ustroju i sistematizaciji radnih mjesta, a koji bi bio usklađen s Uredbom, a za što je rok istekao s danom 1.9.2024. Stoga su gornji tuženikovi navodi potpuno neosnovani i neistiniti. Vezano uz tuženikov navod da je raniji naziv radnog mjesta tužitelja „Radnik na poslovima vatrogasca“, kao „radno mjesto III. vrste“, preveo na radno mjesto „Radnika III. vrste“, tužitelj, radi izbjegavanja bilo kakvih nejasnoća, ističe sljedeće: Pojam „radno mjesto III. vrste“ nije nipošto identičan pojmu „Radnik III. vrste“, već se radi o znatno širem pojmu. To jasno proizlazi iz odredbe iz članka 11. stavka 4. Uredbe, kojom je propisano da su radna mjesta iz članka 10. stavka 1. Uredbe od broja 10.1.16. do 10.1.23. radna mjesta III. vrste. Uvažavajući da su radna mjesta od broja 10.1.16. do 10.1.23. Uredbe: 10.1.16. Informatički tehničar 10.1.17. Vatrogasni djelatnik 10.1.18. Kuhar – slastičar 1 10.1.19. Referent 10.1.20. Stručni radnik na tehničkom održavanju 10.1.21. Kuhar – slastičar 2 10.1.22. Vozač – dostavljač 10.1.23. Radnik III. vrste jasno je da je pojam „Radnik III. vrste“ tek podpojam tj. jedan od ukupno 8 pojmova (koji su obuhvaćeni nadpojemom „radnog mjesta III. vrste“), preciznije, jedan naziv radnog mjesta od ukupno 8 naziva radnih mjesta koji ulaze u kategoriju „radnih mjesta III. vrste“. Nije sporno da i radno mjesto „Vatrogasni djelatnik“ (baš kao i radno mjesto „Radnik III. vrste“), prema citiranoj odredbi Uredbe, ulazi u kategoriju „radnog mjesta III. vrste“. Tužitelj dopušta da je i raniji naziv radnog mjesta tužitelja „Radnik na poslovima vatrogasca“, također ulazio u kategoriju „radnog mjesta III. vrste“, ali to nije bitno. Ono što je bitno jest da se ni u kojem slučaju pojedino radno mjesto iz kategorije „radnih mjesta III. vrste“, nije smjelo nekakvim automatizmom prevesti u radno mjesto „Radnika III. vrste“, a samo zbog toga što su pojmovi „radno mjesto III. vrste“ i „Radnik III. vrste“ naizgled isti ili slični pojmovi, već je prevođenje tuženik morao učiniti pažljivije, uvažavajući okolnosti svakog pojedinog radnog mjesta. Pritom, tužitelj ne tvrdi da se nijedno radno mjesto iz kategorije „radnih mjesta III. vrste“ nije smjelo prevesti u radno mjesto „Radnika III. vrste“, ali tužitelj tvrdi da se to ni u kojem slučaju nije smjelo dogoditi u konkretnom tužiteljevom slučaju, zbog svih argumenata koje je iznio. Tužitelj može pretpostaviti da je tuženik upravo nepažljivim iščitavanjem pojedinih odredbi predmetne Uredbe te

donošenjem brzopletih zaključaka o odredbama Uredbe, a bez sagledavanja cjelovitog smisla Uredbe, pogrešno protumačio da se ranije tužiteljevo radno mjesto „Radnika na poslovima vatrogasca“ (ako je to radno mjesto i bilo u kategoriji „radnih mjesta III. vrste“), može izravno prevesti u radno mjesto „Radnika III. vrste“, a što mu se potencijalno učinilo logičnim i ispravnim, ali takvo postupanje je očigledno bilo neispravno. Tuženik je bio dužan sve ranije nazive radnih mjesta vlastitih radnika s većom pažnjom prevesti u nove nazive radnih mjesta, vodeći računa o sadržaju i smislu Uredbe, pa je tako i u konkretnom tužiteljevom slučaju bio dužan njegovo radno mjesto prevesti u radno mjesto „Vatrogasni djelatnik“, uz primjenu ispravnog koeficijenta za obračun plaće, a nikako ne u radno mjesto „Radnik III. vrste“, uz primjenu pogrešnog koeficijenta. Nastavno se ističe i to da je gore citirano načelo jednakosti plaća (iz članka 6. Zakona), dodatno uređeno i u Uredbi, na način da je u članku 4. Uredbe, jasno propisano: da su radna mjesta u javnim službama opća i posebna radna mjesta, da se opća radna mjesta odnose na sve javne ustanove, da se posebna radna mjesta odnose se na jednu ili više javnih ustanova, a zatim je isto načelo jednakosti plaća i za opća i posebna mjesta implementirano i dodatno potvrđeno na način da je članku 4. stavku 4. Uredbe propisano sljedeće: „Ako se unutar pojedine javne ustanove pokaže potreba za ustrojavanjem radnog mjesta koje po svom opisu i sadržaju posla koji se obavlja odgovara posebnom radnom mjestu propisanom za drugu ustanovu, ista može, u skladu načelom jednakosti plaća i vrednovanja radnih mjesta, koristiti naziv i koeficijent takvog radnog mjesta.“ U tom smislu, tužitelj ističe da se u Prilogu Uredbe nalaze Tablice prevođenja radnih mjesta (koje čine sastavni dio Uredbe) pa se tako npr. u Tablici br. 53. jasno navode Posebna radna mjesta u Nacionalnim parkovima Plitvička jezera, Krka i Brijuni te se navodi dosadašnji naziv radnog mjesta, dosadašnji koeficijent, novi koeficijent te novi naziv radnog mjesta na sljedeći način: Radno mjesto (dosadašnje) Koeficijent (dosadašnji) Novi koeficijent Novi naziv radnog mjesta Voditelj vatrogasne grupe 0,95 1,43 Vatrogasac-vozač 0,90 Vatrogasni djelatnik 1,43 Vatrogasac 0,85 Vatrogasni djelatnik 1,43 Vatrogasni djelatnik Dakle, u istoj tablici su navedena Posebna radna mjesta u Nacionalnom parku Plitvička jezera, te je vidljivo da su sva ta dotadašnja radna mjesta, bez obzira na njihove različite nazive, pa čak i bez obzira na potencijalno različite opise poslova koja su ta radna mjesta obuhvaćala i bez obzira na dotadašnje različite koeficijente, prema Uredbi imaju prevesti na novi identičan naziv - radno mjesto: „Vatrogasni djelatnik“ i na identičan koeficijent od „1,43“. Ova Tablica br. 53. prevođenja radnog mjesta, u smislu odredbe iz članka 4. stavka 4. Uredbe, ima se direktno primijeniti i na opća radna mjesta bilo koje javne službe tj. i na tužiteljevo radno mjesto u konkretnom slučaju, te je tuženik, s obzirom na načelo jednakosti plaća i vrednovanja radnih mjesta, trebao za predmetno opće radno mjesto tužitelja koristiti naziv („Vatrogasni djelatnik“) i koeficijent (1,43) navedenog posebnog radnog mjesta.

4. U podnesku od 25. ožujka 2024. tužitelj je prije zaključenja prethodnog postupka postavio određeni tužbeni zahtjev za isplatu kojim traži da mu tuženik isplati na ime razlike plaće po 200,00 eura bruto za mjesece ožujak 2024., travanj 2024., svibanj 2024., lipanj 2024. godine, srpanj 2024. kolovoz 2024. rujanj 2024. listopad 2024., studeni 2024., prosinac 2024., siječanj 2025. veljaču 2025. s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od 16. dana u sljedećem mjesecu, u odnosu na plaću/naknadu plaće iz prethodnog mjeseca, pa do isplate. Nakon toga je tužitelj po zaključenju prethodnog postupka na ročištu održanom 12. lipnja 2025. ponovo preinačio tužbu tako što je dodatno zatražio po 200,00 eura bruto za mjesece ožujak i travanj 2025.. Tužitelj je ponovo preinačio tužbu i u podnesku od 30. kolovoza 2025.

tako što je zatražio dodatno po 200,00 eura bruto za mjesece svibanj, lipanj i srpanj 2025. čemu se tuženik protivio te u podnesku od 21. studenoga 2025. tako što je zatražio po 200,00 eura bruto za mjesece kolovoz, rujan i listopad 2025., a u podnesku od je u skladu s Nalazom vještak postavio svoj konačni tužbeni zahtjev kojim su obuhvaćeni svi prethodno navedeni mjeseci. Konačno postavljenim tužbenim zahtjevom tužitelj potražuje isplatu iznosa od 5.092,41 eura s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom. O tom konačno postavljenom tužbenom zahtjevu je sud odlučivao.

5. Tuženik se protivim tim preinakama tužbe, budući da su učinjene po zaključenju prethodnog postupka. Prema čl. 190. Zakona o parničnom postupku tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu, iznimno tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka, nakon dostave tužbe tuženiku za preinaku tužbe potreban je pristanak tuženika, ali i kad se tuženik protivi, sud može dopustiti preinaku ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. U ovom slučaju je tužitelj preinačio tužbu u više navrata nakon dostave tužbe na odgovor i po zaključenju prethodnog postupka, čemu se tuženik protivio. Sud je dopustio preinaku tužbe budući da je tužbeni zahtjev povećavan postupno tijekom postupka za iznos bruto plaće koji tužitelju nije isplaćen zbog primjene manjeg koeficijenta na temelju kojeg se izračunava njegova plaća za koji tužitelj u tužbi tvrdi da nije mjerodavan za obračun tužiteljeve plaće, a takva preinaka tužbe je po stavu suda svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama, budući da bi nakon svake naredne isplate plaće tužitelj trebao podnositi novu tužbu, zbog čega bi se vodilo više novi sudskih postupaka te bi nastali veći troškovi takvih postupaka, nego kad bi se jednom tužbom utužilo duže razdoblje, što je u tom slučaju moguće riješiti u jednom postupku. Stoga je sud donio rješenje sadržano u ovoj odluci kojim je dopustio preinake tužbe.

6. S obzirom na to da je tužitelj u podnesku od 25. ožujka 2025. prije zaključenja prethodnog postupka podnio određeni tužbeni zahtjev za isplatu, nije bilo potrebno odlučivati o njegovom manifestacijskom zahtjevu iz tužbe.

7. U dokaznom postupku pročitana je dokumentacija u spisu predmeta: ugovori o radu od 23. prosinca 2019. i 1. ožujka 2024. (na stranicama 8-11 spisa), rješenje o plaći (na stranici 12 spisa), zahtjev za zaštitu povrijeđenog prava (na stranici 13 spisa), odluka Opće bolnice Varaždin od 10. travnja 2024. (na stranicama 15-16 spisa), rješenje o određivanju mjesta rada, koeficijenata složenosti poslova i dodataka na plaću od 22. ožujka 2023. (na stranici 27 spisa), dopis Ministarstva zdravstva od 22. ožujka 2024. (na stranici 28 spisa), dopis Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje od 27. ožujka 2024. (na stranici 29 spisa), svjedodžba o završnom ispitu (na stranicama 40-42 spisa), sms poruka od 26. ožujka 2023. (na stranici 45 spisa), evidentirano kretanje poštanske pošiljke (na stranicama 46-47 spisa), obračunske isprave za isplatu plaće za tužitelja (na stranicama 50-70 spisa), isprave za isplatu plaće za tužitelja (na stranicama 74-98 spisa), isprave za isplatu plaće za tužitelja (na stranicama 109-111 spisa), isprave za isplatu plaće za tužitelja (na stranicama 120-122 spisa), isprave za isplatu plaće za tužitelja (na stranicama 134-136 spisa), provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji za računovodstvo i financije Kseniji Špoljarić, pročitani su nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje Ksenije Špoljarić od 11. veljače 2026. (na stranicama 142-173 spisa),

saslušani su svjedoci Dinko Kobal, Filip Dvorski, Silvio Jovan i Martina Melnjak te je saslušan i tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja.

8. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu razlike plaće u utuženom razdoblju od mjeseca ožujka 2024. do mjeseca listopada 2025. u iznosu od 5.092,41 EUR. Tužitelj u tužbi tvrdi da joj je u tom razdoblju na ime plaće isplaćeno manje nego joj je trebalo biti isplaćeno za taj iznos, jer joj je plaća obračunata primjenom koeficijenta 0,25, a ne koeficijenta 1,43 utvrđenog za njezinom radno mjesto Uredbom o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama.

9. Među strankama nije sporno :

- da je tužitelj od 23. studenoga 2019. zaposlen kod tuženika, da je Ugovorom o radu od 23. studenog 2019. bio raspoređen na radno mjesto radnika na poslovima vatrogasca,

- da je tuženik je krajem mjeseca ožujka 2024. pozvao tužitelja na potpisivanje novog Ugovora o radu na neodređeno vrijeme, datiranog s 1.3.2024., KLASA: 112-01/24-01/56, URBROJ: 2186-192-24/2-24 1855, u prilogu kojeg se nalazilo i Rješenje o plaći datirano s 1.3.2024., KLASA: 120-01/24 02/2, URBROJ: 2186-192-24/2-24-1855, a u kojima je tuženik, naveo da se dosadašnje radno mjesto tužitelja „prevodi u radno mjesto radnik III. vrste“, a u čl. 7. Ugovora od 1.3.2024., da se za obračun plaće tužitelja primjenjuje koeficijent „1,25“, što je tuženik naveo i u točki 1. Rješenja o plaći od 1.3.2024.

- da je potpisao prethodno navedeni Ugovor o radu od 1. ožujka 2024., ali je u povodu toga podnio zahtjev za zaštitu prava, koji je Odlukom Upravnog vijeća tužitelja od 10. travnja 2024. odbijen,

- da su tužitelju plaće od mjeseca travnja pa nadalje obračunate primjenom koeficijenta za obračun plaće 1,25,

10. Sporno je između stranaka da li je plaću tužitelja u utuženom razdoblju trebalo obračunati primjenom koeficijenta 1,25 ili koeficijenta 1,43 te da li je tužitelj pravodobno zatražio sudsku zaštitu svojih prava iz radnog odnosa, odnosno da li tužba podnesena pravodobno u skladu s odredbama čl. 133. Zakona o radu.

11. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno primjenom članka 8. Zakona o parničnom postupku (Službeni list SFRJ br. 4/1977, 36/1977, 36/1980, 6/1980, 69/1982, 43/1982, 58/1984, 74/1987, 57/1989, 20/1990, 27/1990, 35/1991, Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025, dalje u tekstu: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.

12. Sud je prvo odlučivao da li su ostvaren procesno pravne pretpostavke za vođenje ovog radnog spora, budući da tuženik u odgovoru na tužbu tvrdi da tužba nije pravodobno podnesena.

13. Prema čl. 282. Zakona o parničnom postupku nakon prethodnog ispitivanja tužbe sud donosi rješenje kojim se tužba odbacuje ako utvrdi da rješavanje o tužbenom zahtjevu ne ide u sudsku nadležnost ili da je tužba podnesena nepravovremeno, ako je posebnim propisima određen rok za podnošenje tužbe ili ako prije podnošenja tužbe nije proveden zakonom predviđeni postupak mirnog ili drukčijeg ostvarivanja prava, a zakonom je propisano da će se u tom slučaju tužba odbaciti ili da se bez toga ne može zahtijevati zaštita povrijeđenog prava pred nadležnim sudom. Zakonom predviđeni postupak mirnog ili drukčijeg ostvarivanja prava bez kojeg se u ovom slučaju ne može zahtijevati zaštita povrijeđenog prava pred nadležnim sudom propisan je Zakonom o radu (Narodne novine br. 93/2014, 127/2017, 98/2019, 151/2022, 64/2023 -u daljnjem tekstu ZR). Prema odredbi iz čl. 133. st. 1. ZR radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od 15 dana od dostave odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo odnosno od saznanja za povredu prava zahtijevati od poslodavca ostvarenje toga prava. Prema čl. 133. st. 2. ZR proizlazi ako poslodavac u roku od 15 dana od dostave zahtjeva radnika iz st. 1. ovoga članka ne udovolji tom zahtjevu radnik može u daljnjem roku od 15 dana zahtijevati zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom. Također iz odredbe čl. 133. st. 3. ZR proizlazi da zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom ne može zahtijevati radnik koji prethodno nije podnio zahtjev poslodavcu iz st. 1. toga članka, osim u slučaju zahtjeva radnika za naknadu štete ili drugim novčanim potraživanjima iz radnog odnosa.

14. Iz stanja spisa je razvidno da je tužitelj Odluku Upravnog vijeća tuženika od 10. travnja 2024. kojom je odbije tužiteljev zahtjev za zaštitu prava u povodu novog Ugovora o radu kojim je za njegovo radno mjesto utvrđen koeficijent 1,25 zaprimio 15. travnja 2024. te da je nakon toga podnio tužbu koja je predmet ovog postupka 30. travnja 2024., a ne 2. svibnja 2024. kao što to tvrdi tuženik, dakle tužitelj je pravodobno, unutar propisanog roka od 15 dana od dana kad je primio odluku kojim je njegov zahtjev za zaštitu prava odbijen podnio tužbu, pa su dakle ostvarene procesno pravne pretpostavke za vođenje ovog spora.

15. Na temelju provedenih dokaza sud je utvrdio:

- čitanjem Ugovora o radu sklopljenog između tužitelja i tuženika od 23. studenoga 2019. da je tužitelj od 23. studenoga 2019. zaposlen kod tuženika da je tužitelj na temelju tog ugovora bio raspoređen na radno mjesto radnika na poslovima vatrogasca,

- čitanjem novog Ugovora o radu na neodređeno vrijeme sklopljenog između tužitelja i tuženika od 1.3.2024., KLASA: 112-01/24-01/56, URBROJ: 2186-192-24/2-24 1855, da se dosadašnje radno mjesto tužitelja prevodi u radno mjesto radnik III. vrste, a u čl. 7. Ugovora se navodi da se za obračun plaće tužitelja primjenjuje koeficijent 1,25,

- čitanjem Rješenja o plaći KLASA: 120-01/24 02/2, URBROJ: 2186-192-24/2-24-1855 od 1.3.2024. da se plaća radnog mjesta na koje je prevedeno radnom mjesto tužitelja iz prethodnog Ugovor o radu obračunava primjenom koeficijenta 1,25,

- čitanjem poruke poslane putem wiber-a od 26. ožujka 2024. sud je utvrdio da je Martina Melnjak pozvala zaposlenike da dođu potpisati nove ugovore o radu najkasnije s petkom u 11 sati,

- čitanjem dostavljenih obračuna plaća da se plaća tužitelja u utuženom razdoblju od mjeseca travnja 2024. do mjeseca listopada 2025. obračunavala primjenom koeficijenta 1,25,

- čitanjem dokumentacije dostavljene uz podnesak tužitelja od 1. listopada 2024. sud je utvrdio da tužitelj ima srednju stručnu spremu te stečeno zanimanje vatrogasac/vatrogasni tehničar,

- saslušanjem svjedoka i tužitelja sud je utvrdio da je tužitelj do sklapanja novog ugovora o radu od 1. ožujka 2024., pa i nakon toga radio na radnom mjestu vatrogasca za koje je kao uvjet prilikom zapošljavanja bilo navedeno da kandidat mora imati završenu vatrogasnu školu za zanimanje vatrogasni tehničar, da kod tuženika postoji Odjel za zaštitu od požara u kojem su na temelju posebnih propisa zaposleni profesionalni vatrogasci koji kao takvi moraju biti zaposleni u bolnici u svrhu prvenstveno preventivne zaštite od požara, da u tom odjelu radi i tužitelj kao profesionalni vatrogasac, a pored njega u tom odjelu su zaposleni još dvoje profesionalnih vatrogasaca i jedan radnik koji radi na preventivnoj zaštiti od požara, da je voditeljica tog odjela Martina Melnjak, da je ona 26. ožujka 2024. dobila za sve zaposlenike odjela nove ugovore o radu sa zadatkom da ih uruči zaposlenicima odjela, u kojima su radna mjesta profesionalnog vatrogasca i radnika na preventivnoj zaštiti od požara prevedena u radna mjesta radnik III. vrste s koeficijentom od 1,25, da poslovi vatrogasca obuhvaćaju preventivnu protupožarnu zaštitu, svakodnevnu kontrolu vatrogasne opreme i uređaja, kontrola ispravnosti opreme i uređaja za gašenje, kontrolu i upravljanje vatrodojavama, redovitu kontrolu i obilaske vanjskih i unutarnjih radnih prostora bolnice, kontrolu tehničkih postrojenja, nadzor pojedinih radnih mjesta gdje se obavljaju vrući radovi, prema potrebi određivanje posebnih vatrogasnih dežurstava, kontrolu prisutnosti vatrogasnih aparata, rad na telefonskoj centrali i sve ostali poslove koji su vezani uz protupožarnu zaštitu, a odvijaju se periodički prema zahtjevima Pravilnika, da bolnica spada u kategoriju II B prema Pravilniku o razvrstavanju građevina i prema procjeni ugroženosti i prema rješenju MUP-a, da je obveza poslodavca da ustroji službu zaštite od požara koja se sastoji od voditelja i profesionalnih vatrogasaca, a svaki od njih mora imati i jednog djelatnika na poslovima zaštite od požara koji mora imati određenu stručnu spremu, vatrogasnu školu, određene dodatne stručne ispite i psihofizičku sposobnost koja se redovito kontrolira, da nema zaposlenog vatrogasnog djelatnika bolnica ne bi poslovala u skladu sa zakonom, da je tužitelj profesionalni vatrogasac, da zapošljavanjem tri radnika III. vrste bolnica ne bi ispunila svoju zakonsku obvezu u pogledu zapošljavanja radnika na zaštiti od požara, da radnik na zaštiti od požara mora biti po struci vatrogasac ili vatrogasni tehničar koji se školuje isključivo u Državnoj vatrogasnoj školi, da tužitelj ima završenu tu školu, da su na temelju zahtjeva poslodavca svi voditelji odjela bili dužni izraditi prijedlog sistematizacije svog odjela s opisima radnog mjesta što je kao voditeljica odjela zaštite od požara učinila i Martina Melnjak, da prema njezinom prijedlogu treba biti osam vatrogasaca na lokaciji Varaždin da je u tom prijedlogu naziv njihovog radnog mjesta vatrogasca uskladila s novom Uredbom kao vatrogasni djelatnik koristeći terminologiju iz Uredbe, a za to radno mjesto je u skladu s Uredbom je uskladila i koeficijent 1,43, da su radnici zaposleni na radnom mjestu vatrogasca 26. ožujka 2024. putem wiber-a poruke poslane od strane voditeljice Odjela za zaštitu od požara Martine Melnjak pozvani na potpis novih ugovora o radu u kojima je radno mjesto vatrogasca prevedeno u radno mjesto radnik III. vrste za koje je ugovorom

određen koeficijent od 1,25, da je taj novi ugovor potpisao i tužitelj, da tužitelj od kad se zaposlio kod tuženika obavlja poslove profesionalnog vatrogasca te da iste takve poslove koje je obavljao na temelju starog ugovor o radu obavlja i sada po novom ugovoru, da prema saznanjima svjedoka u drugim bolnicama radno mjesto vatrogasca novim ugovorom prevedeno u radno mjesto vatrogasnog djelatnika uz koeficijent 1,43, da je tužitelj prigovorio ponuđenom mu novom ugovoru jer obavlja poslove profesionalnog vatrogasca za koje je novom Uredbom propisan koeficijent 1,43 te da je u povodu toga upućen u pravnu službu gdje mu je bilo rečeno da mora potpisati novi ugovor u roku od 8 dana ili će se u protivnom raskinuti ugovor o radu, pa ga je nakon tri dana potpisao, ali je u vezi s tim podnio zahtjev za zaštitu prava jer smatra da mu koeficijent i radno mjesto nisu uređeni u skladu s zakonom.

- na temelju Nalaza i mišljenja vještakinje Ksenije Špoljarić sud je utvrdio da razlika između isplaćene bruto plaće tužitelja i izračunate bruto plaće primjenom koeficijenta složenosti poslova od 1,43 za razdoblje od 1. ožujka 2024. do 31. listopada 2025. izračunate primjenom koeficijenta složenosti poslova od 1,43 iznosi ukupno 5.092,41 EUR i to: - za ožujak 2024. u iznosu od 245,24 EUR - za travanj 2024. u iznosu od 230,22 EUR - za svibanj 2024. u iznosu od 251,22 EUR - za lipanj 2024. u iznosu od 264,16 EUR - za srpanj 2024. u iznosu od 234,52 EUR - za kolovoz 2024. u iznosu od 277,99 EUR - za rujanj 2024. u iznosu od 242,48 EUR - za listopad 2024. u iznosu od 230,36 EUR - za studeni 2024. u iznosu od 253,45 EUR - za prosinac 2024. u iznosu od 274,06 EUR - za siječanj 2025. u iznosu od 266,60 EUR - za veljaču 2025. u iznosu od 255,12 EUR - za ožujak 2025. u iznosu od 252,44 EUR - za travanj 2025. u iznosu od 261,06 EUR - za svibanj 2025. u iznosu od 270,60 EUR - za lipanj 2025. u iznosu od 264,52 EUR - za srpanj 2025. u iznosu od 257,94 EUR - za kolovoz 2025. u iznosu od 219,26 EUR - za rujanj 2025. u iznosu od 273,30 EUR - za listopad 20.

16. Nakon pomne analize iskaza svjedoka i tužitelja koji su iskazivali uvjerljivo i suglasno, detaljno opisavši sve relevantne okolnosti koje su prethodile sklapanju novih ugovora kao i ono što se događalo nakon toga, prihvatio kao vjerodostojne.

17. Stranke nisu imale primjedbe na Nalaz vještakinje, a tužitelj je na temelju njega postavio svoj konačni tužbeni zahtjev od 16. ožujka 2026., o kojem je sud odlučivao. Sud je Nalaz vještakinje izrađen prema Nalogu suda kojem stranke nisu prigovorile prihvatio kao stručan i objektivan te kao takav podoban za donošenje odluke u ovom sporu.

18. Iz rezultata provedenog dokaznog postupka dakle proizlazi da je kod tuženika na temelju propisa o zaštiti od požara oformljen Odjel za zaštitu od požara u kojem su zaposleni radnici na radnom mjestu vatrogasca za koji moraju imati završenu vatrogasnu školu za zanimanje vatrogasni tehničar, koju školu je završio i tužitelj, da se u tom Odjelu obavljaju poslovi vatrogasca koji obuhvaćaju preventivnu protupožarnu zaštitu, svakodnevnu kontrolu vatrogasne opreme i uređaja, kontrola ispravnosti opreme i uređaja za gašenje, kontrolu i upravljanje vatrododjavama, redovitu kontrolu i obilaske vanjskih i unutarnjih radnih prostora bolnice, kontrolu tehničkih postrojenja, nadzor pojedinih radnih mjesta gdje se obavljaju vrući radovi, prema potrebi određivanje posebnih vatrogasnih dežurstava, kontrolu prisutnosti vatrogasnih aparata, rad na telefonskoj centrali i sve ostali poslove vezane uz protupožarnu zaštitu, a odvijaju se periodički prema zahtjevima Pravilnika, da u tom odjelu na tim poslovima vatrogasca od početka rada pa i nadalje neprekidno radi tužitelj, da je tužitelj nakon

stupanja na snagu Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama (Narodne novine broj 22/2024.) koja je stupila na snagu 1. ožujka 2024. ponuđeno sklapanje novog ugovora o radu prema kojem je njegovo dotadašnje radno mjesto vatrogasca prevedeno u radno mjesto radnika III. vrste s koeficijentom 1,25 koji je tužitelj potpisao kad mu je bilo rečeno da će mu u protivnom biti otkazan ugovor o radu, ali je u povodu toga podnio prigovor i zahtjev za zaštitu prava jer smatra da mu koeficijent nije pravilno utvrđen, odnosno da se njegovo radno mjesto u skladu s odredbama navedene Uredbe treba prevesti u radno mjesto vatrogasni djelatnik s koeficijentom 1,43 te da je Odlukom upravnog vijeća od 10. travnja 2024. zaprimljenom od strane tužitelja 15. travnja 2024. odbijen, zbog čega je tužitelj pokrenuo ovaj radni spor.

19. Za rješavanje ovog spora treba primijeniti mjerodavne odredbe Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama (Narodne novine br. 155/2023), Uredbu o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama (Narodne novine br. 22/2024). Prema odredbi čl. 1. Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama tim se Zakonom uređuje sustav plaća u državnoj službi i javnim službama: načela sustava plaća, vrednovanje radnih mjesta, ocjenjivanje učinkovitosti rada službenika i namještenika, plaća i dodaci na plaću, platna ljestvica i platni razredi, promicanje u plaći na temelju ocjene učinkovitosti rada, nagrađivanje službenika i namještenika za ostvarene radne rezultate, praćenje i unaprjeđenje sustava plaća u državnoj službi i javnim službama te nadzor nad provedbom ovoga Zakona. Prema čl. 6. tog Zakona službenicima i namještenicima isplaćuje se jednaka plaća za jednak rad odnosno rad jednake vrijednosti. Prema čl. 11. tog zakona plaća službenika i namještenika sastoji se od osnovne plaće i dodataka na osnovnu plaću utvrđenih ovim Zakonom te ostalih primitaka u skladu s ovim Zakonom i općim propisom o radu. Uredbom o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama (Narodne novine broj 22/2024.) koja je stupila na snagu 1. ožujka 2024. propisani su nazivi radnih mjesta, stručni uvjeti i platni razredi u javnim službama, a ista sadrži tablice za prevođenje starih radnih mjesta na nova prema opisu poslova te donosi nove koeficijente za obračun plaća u sustavu javnih službi. Člankom 36. stavcima 3. i 4. Zakona o plaćama propisano je da će se stupanjem na snagu navedene uredbe iz članka 14. stavka 4. ovoga Zakona smatrati da su dotadašnji nazivi radnih mjesta u općem aktu kojim se utvrđuje sistematizacija radnih mjesta u javnoj službi izmijenjeni u nove nazive radnih mjesta u skladu s prevođenjem utvrđenim u toj uredbi te da je čelnik javne službe dužan u roku od 15 dana od dana stupanja na snagu ove uredbe ponuditi izmjenu ugovora o radu u skladu s odredbama ovoga Zakona. Istim člankom je propisano da se na ponudu izmjene ugovora o radu zatečenim službenicima i namještenicima u javnim službama na odgovarajući način primjenjuju odredbe općeg propisa o radu, tj. Zakona o radu. Službenik i namještenik u javnoj službi koji smatra da mu je pogrešno utvrđeno prevođenje naziva radnog mjesta i novi koeficijent za obračun plaće ima pravo zatražiti ispravak. Ako čelnik javne službe utvrdi da je zahtjev osnovan, obavijestit će službenika i namještenika pisanim putem o prihvaćanju njegova zahtjeva, a ako utvrdi da zahtjev nije osnovan, dužan je donijeti odluku o odbijanju zahtjeva, a službenik i namještenik može tražiti zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom sukladno općem propisu o radu. Člankom 25. Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama, propisano je da se tablice prevođenja radnih mjesta od broja 1 do 62 nalaze se u prilogu Uredbe i čine njezin sastavni dio, a člankom 26. stavkom 1. je propisano da će se prevođenje radnih mjesta propisanih do sada važećim propisima, za koje uputu, po potrebi, daje ministar nadležan

za rad, provesti prema tablicama za prevođenje iz članka 25. ove Uredbe. Prema stavku 2. istog članka prevođenje pojedinih radnih mjesta iz stavka 1. ovoga članka provodi se prema načelu opisa poslova radnog mjesta koje zaposlenik obavlja, neovisno o nazivu radnog mjesta za koje je sklopljen ugovor o radu. Uredbom su propisane razine obrazovanja kao uvjet za raspored na radna mjesta, i to:

- radna mjesta I. vrste, za koja je uvjet završen sveučilišni diplomski studij ili sveučilišni integrirani prijediplomski i diplomski studij ili stručni diplomski studij (razina HKO-a 7.1.sv. ili 7.1.st.)
- radna mjesta II. vrste, za koja je uvjet završen sveučilišni prijediplomski studij ili stručni prijediplomski studij (razina HKO-a 6.sv ili 6.st)
- radna mjesta III. vrste, za koja je uvjet završeno srednjoškolsko obrazovanje (razina HKO-a 4.2 ili 4.1) ili završen stručni kratki studij ili program za majstore (razina HKO-a 5)
- radna mjesta IV. vrste, za koja je uvjet završeno osnovno obrazovanje ili strukovno i umjetničko osposobljavanje (razina HKO-a 1 ili 2).

Nadalje, Uredbom su propisana opća radna mjesta i posebna radna mjesta. Opća radna mjesta odnose se na sve javne ustanove, a minimalni stručni uvjeti koji moraju biti ispunjeni prilikom zapošljavanja na opća radna mjesta propisuju se Uredbom. Posebna radna mjesta odnose se na jednu ili više javnih ustanova, a minimalni stručni uvjeti u pravilu se propisuju posebnim propisom odnosno općim aktom ustanove, ako nisu propisani Uredbom. Opća radna mjesta su rukovodeća radna mjesta, koja imaju tri razine i ostala radna mjesta. Potom su navedena posebna radna mjesta po sustavima/ustanovama (u okviru kojih su rukovodeća i ostala radna mjesta), svrstana u člancima 12. do 24. U Prilogu Uredbe, kao njenom sastavnom dijelu, su tablice prevođenja radnih mjesta od broja 1 do 62

Što se tiče obveza poslodavca u vezi novih plaća, prevođenje radnih mjesta je prva faza. Sljedeće obveze i rokovi propisani su Zakonom o plaćama, pa su čelnik državnog tijela ili čelnik javne službe odnosno upravljačko tijelo obvezni donijeti pravilnik o unutarnjem redu odnosno opći akt o sistematizaciji radnih mjesta u skladu s uredbama iz ovoga Zakona u roku od šest mjeseci od dana stupanja na snagu uredbe. Potom je čelnik državnog tijela dužan donijeti rješenje o rasporedu na radno mjesto i plaći državnih službenika i namještenika najkasnije u roku od tri mjeseca od stupanja na snagu novog pravilnika o unutarnjem redu donesenog u skladu s odredbama ovoga Zakona, a čelnik javne službe dužan je u roku od 30 dana od dana stupanja na snagu općeg akta o sistematizaciji donesenog u skladu s odredbama ovoga Zakona ponuditi službenicima i namještenicima izmjenu ugovora o radu, ako se radi o promjeni u odnosu na ugovor sklopljen na temelju članka 36. stavka 4. ovoga Zakona. Na ponudu izmjene ovog ugovora o radu na odgovarajući se način primjenjuju odredbe općeg propisa o radu.

20. Po stavu ovog suda, s obzirom na to da je tužitelj do 1. ožujka 2024. s kojim datim je sklopljen novi Ugovor o radu obavljao poslove radnika radnog mjesta "radnik na poslovima vatrogasca", za prevođenje tog njegovog radnog mjesta u skladu s navedenom Uredbom je trebalo primijeniti čl. 10. Uredbe kojim su određena ostala radna mjesta, a prema st. 6. tog članka među ta ostala radna mjesta spada i radno pod brojem 10.1.17. koje se odnosi na zaposlene sukladno posebnom propisu kojim se uređuje područje zaštite od požara, što je ovdje slučaj, koje je u pripadajućoj tablici 10.1.17. označeno kao radno mjesto vatrogasni djelatnik s koeficijentom 1,43. Stoga tužitelj osnovano smatra da su novim Ugovorom o radu od 1. ožujka 2024. kojim je

njegovo dotadašnje rano mjesto vatrogasca prevedeno u radno mjesto "radnik III. vrste" s koeficijentom od 1,25 povrijeđena njegova prava iz radnog odnosa. Budući da je tuženik u utuženom razdoblju tužitelju zbog nepropisno prevođenja njegovog radnog mjesta i utvrđivanja koeficijenta na temelju koje se vrši obračun njegove plaće manjeg od onog na koji ima pravo, a za njegovo radno mjesto je određen koeficijent 1,43 isplaćivao plaću manju od one koju joj je trebao isplatiti da je pravilno obračunata kao što je prethodno rečeno, osnovano tužitelj traži da mu se isplati iznos koji mu nije plaćen zbog takvog pogrešnog obračuna, a koji prema Nalazu vještakinje iznosi 5.092,41 euro s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom. Stoga je sud tužbene zahtjev tužitelja usvojio, odnosno odlučeno kao u toč. I., II i III. izreke ove odluke.

21. Dio tužbenog zahtjeva tužitelja kojim traži zatezne kamate na porez na dohodak i prirez porezu na dohodak sadržan u dosuđenom bruto iznosu razlike plaće, je neosnovan. Prema odredbama članka 24. stavak 1. i 2. Zakona o porezu na dohodak (Narodne novine br. 115/2016, 106/2018, 121/2019, 32/2020, 138/2020, 151/2022, 114/2023, 152/2024) kod dohotka od nesamostalnog rada predujam poreza obračunava, obustavlja i uplaćuje poslodavac i isplatitelj primitka ili plaće, odnosno mirovine ili sam porezni obveznik, prilikom svake isplate prema propisima koji važe na dan isplate. Odredbama članka 23. st. 1. Pravilnika o porezu na dohodak („Narodne novine“ broj: 95/05, 96/06, 68/07, 146/08, 2/09, 146/09, 123/10, 137/11, 61/12, 79/13, 160/13 i 157/14) propisano je da se predujam poreza na dohodak obračunava kumulativno, pri svakoj isplati u tijeku jednoga kalendarskog mjeseca. Dakle obračunati predujam poreza isplatitelj obustavlja i uplaćuje istodobno s isplatom primitka od nesamostalnog rada. S obzirom na navedeno, porez na dohodak i prirez na dohodak, koji čine sastavne dijelove bruto plaće (uz neto plaću i doprinose), dospijevaju tek s isplatom, što znači da do trenutka isplate nisu dospjeli na naplatu iznosi poreza na dohodak i prireza na dohodak, pa se na te iznose zatezne kamate ne obračunavaju te je u tom dijelu zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata odbijen kao neosnovan.

22. Odluka o zateznim kamata na dosuđeni iznos glavnice temelji se na čl. 29. st. 1. i st. 2. ZOO prema kojem dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice, i zatezne kamate, pri čemu se temeljem čl. 29. st. 2. ZOO do 31. srpnja 2015. godine stopa zateznih kamata na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava određivala, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. do 31.12.2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 1.1.2024. pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a to je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište

primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

23. Odluka o naknadi parničnog troška temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku prema kojem je stranka koja izgubi parnicu u cijelosti dužna protivnoj stranci nadoknaditi troškove. Prema stavku 2. tog članka omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva. Nadalje, prema st. 5. tog članaka sud može odlučiti da jedna stranka nadoknadi sve troškove koje su protivna stranka i njezin umještač imali ako protivna stranka nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi. Sud je tužiteljici koja je uspjela u parnici, priznao i dosudio trošak postupka, a u skladu s čl. 155. Zakona o parničnom postupku dosudio joj je samo one troškove koji su bili potrebni za vođenje ove parnice i to: za sastav tužbe iznos od 200,00 EUR prema tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 138/2023 - dalje OT), za sastav obrazloženih podneska od 30. rujna 2024., 7. veljače 2025., 25. ožujka 2025. i 16. ožujka 2026., za svaki po 200,00 EUR prema tbr. 8. toč. 1. u vezi s tbr. 7/1. OT, za sastav obrazloženog podneska od 21. studenoga 2025. u iznosu od 100,00 EUR prema tbr. 8. toč. 3. u vezi s tbr. 7/1. OT, za zastupanje na ročištima održanim 14. veljače 2025., 9. travnja 2025., 12. lipnja 2025., 11. rujna 2025. i 3. srpnja 2026. za svako ročište po 200,00 EUR prema tbr. 9. toč. 1. OT, za zastupanje na ročištu za objavu presude 100,00 EUR prema Tbr. 9. toč. 3, te trošak financijsko-knjigovodstvenog vještačenja od 400,00 EUR, odnosno sveukupno 2.700,00 EUR. Tužiteljici nije priznat zatraženi trošak zastupanja na ročištu za objavu presude, budući da njezina punomoćnica na to ročište nije pristupila. Na sve dosuđene troškove je sud dosudio i zakonsku zateznu kamatu također prema stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO-a tekućom od dana donošenja ove odluke, a to u skladu s odredbom čl. 151. st. 3. Zakona o parničnom postupku prema kojoj parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka, o čemu sud odlučuje na zahtjev stranke, koji je u ovom slučaju podnesen.

U Varaždinu 28. srpnja 2026.

Sutkinja
Jadranka Orlović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda u tri istovjetna primjerka u roku od 15 dana, od dana dostave ili objave i uručenja ovjerenog prijepisa presude.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. Zakona o parničnom postupku).

Rokovi za žalbu iz stavka 1. ovoga članka ne teku od 1. do 15. kolovoza (Čl. 348.st.4. ZPP-a).

Dostaviti:

1/ Tužitelju po punomoćniku Davoru Zimiću, odvjetniku u Varaždinu,

2/ Tuženiku po punomoćniku Marku Golubiću, odvjetniku u Koprivnici

3/ Ministarstvo financija, Porezna uprava, Područni ured Varaždin, Ispostava Varaždin, Graberje 1 – nakon pravomoćnosti

Broj zapisa: **9-3088b-540ce**

Kontrolni broj: **03bb7-b6e64-49d55**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.